Són on volien ser

L'Spar Citylift Girona elimina el Conquero i assoleix l'objectiu fixat amb el canvi d'entrenador, defensar el títol contra l'Avenida
Un inici de cine (31-12) va permetre que Fontajau (2.100 espectadors) gaudís

La repetició de la final de la Lliga Femenina està servida. Amb menys placidesa del que s'esperava per la irreductibilitat competitiva del Conquero –el seu inconformisme és per treure's el barret– però amb prou autoritat i bones sensacions –a estones– per pensar que a Salamanca saben que els ha tocat el pitjor rival possible per evitar una temporada en blanc.

Fa un mes i mig ni el més optimista seguidor de l'Spar Citylift Girona s'hi veia. I, ara sí, ha arribat l'alta –altíssima exigència– que no ha acabat de plantejar el Conquero.
El Perfumerías Avenida, amb totes les seves estrelles, espera un equip que cada partit que ha jugat s'ha anat fent més sòlid, més equilibrat, i que ara s'enfronta al repte definitiu, revalidar el títol.

Caldwell, la sorpresaTalia Caldwell va ser ahir a Fontajau i va jugar, tot i que dissabte a les tres de la tarda el tècnic Gabriel Carrasco havia confirmat a L'Esportiu que res no havia canviat i que jugarien les mateixes que dimecres. El canvi d'opinió de la jugadora, no explicat, sembla que es va produir durant la tarda de dissabte. L'equip va viatjar ahir.

Deu minuts perfectes de l'Uni semblava que portarien el partit a un festival. L'inici ho va ser (17-3, 5'), movent bé la pilota, amb equilibri, buscant i trobant Coulibaly a dins (i forçant faltes) i amb un encert superb des de l'arc (3/3 amb dos de Jordana i un d'Ibekwe). I a camp defensiu, les anticipacions d'Ibekwe i Givens i, en general, la primera línia de l'Uni ofegava l'atac rival.

Dos triples més en l'inici del segon quart van fer un estrip (31-12). Quan ja es temia per l'excés d'eufòria, va tornar la realitat d'un equip encara mancat de continuïtat. Es va perdre l'encert i Elonu i Peters van anar sumant (31-19). No pas Caldwell, més útil per lluitar amb Coulibaly que per aportar punts i rebots.

Durant aquesta fase va ser Lucas qui va aguantar l'equip en atac, però amb l'avantatge situat sempre en un marge confortable (mai menys dels 12 punts) els últims minuts es van convertir en un intercanvi de bàsquets, com si la sort del partit estigués escrita (probablement era cert).A pedalarEl Conquero va baixar de 10 a l'inici de l'últim quart (52-43) amb Peters arribant als 20 punts. Era el moment de posar-s'hi. Ibekwe, a defensar Elonu i Coulibaly, a marcar la ratlla a Caldwell. De buscar Givens i la maliana al pal baix i així generar espais pels tirs oberts. I així, mossegant al darrere, amb una transició i una recuperació de Givens i un triple de Jordana, es va tornar a fer mal al Conquero (60-45) i es va crear a Fontajau –gran entrada, amb 2.000 aficionats– aquella sintonia i aquell ambient que es genera quan el parquet queda xop de suor. Com la de Knezevic, amb defensa i sis punts seguits (66-49).

L'últim quart era un anar fer passant els minuts fins que l'encaparrament individual de l'Uni va forçar Xavi Fernández a demanar un temps mort (74-65, 35'). El Conquero encara hi creia (76-67, a 3:07) però, tot i el mal final de l'Uni, tot va quedar sota control. Val més així, sense eufòries enganyoses.

Publicat a:
-L'Esportiu. Comarques Gironines 04-04-2016 Pàgina 27

Font del document: http://www.elpuntavui.cat/esports/article/53-basquet/955270-son-on-volien-ser.html